

Sygn. akt: II K 121/19

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący: **Sędzia Angelika Kurkiewicz**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Wojciech Rydzio

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Toruniu Ireneusz Maliszewskiego

po rozpoznaniu dnia 22 października 2019r, 5 listopada 2019r.

sprawy M. N.

urodzonego (...) w W.

syna R. i K. zd. C.

skazanego prawomocnymi orzeczeniami:

1) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 7 czerwca 2013 roku w sprawie VI K 365/13 na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, gdzie kara grzywny została zamienioną na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) dni;

2) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 21 listopada 2013 roku w sprawie VI K 507/13 na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 letni okres próby oraz na podstawie art. 71§1 kk na grzywę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda , oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, która to **kara w całości została wykonana**

3) wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 28 października 2014 roku w sprawie VI K 593/14 (obejmującym wyroki w sprawie VI K 365/13 i VI K 507/13) na karę łączną grzywny w wymiarze 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda , oraz łączny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat; **który to wyrok zarządzeniem z dnia 7 września 2015 roku w związku z zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie VI K 507/13 stracił moc;**

4) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie VI K 241/14 na karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na 5 letni okres próby oraz na podstawie art. 33§2 kk na grzywę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda oraz nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej i świadczenie pieniężne na cel społeczny, gdzie kara grzywny została zamienioną na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 100 (stu) dni; postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2018 roku zarządzono wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności, zaś postanowieniem z dnia 5 września 2018 roku zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 100 dni w zamian za w/w karę grzywny.

5) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 16 stycznia 2015 roku w sprawie VI K 588/14 na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, która to **kara pozbawienia wolności w całości została wykonana;**

6) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 2 lutego 2016 roku w sprawie IX K 15/16 na karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda, gdzie kara grzywny została zamienioną na zstępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 13 (trzynastu) dni;

7) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 22 września 2016 roku sprawie IV K 598/16 na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności poprzez zobowiązanie go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, która to **kara w całości została wykonana**

8) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 24 maja 2018 roku w sprawie VI K 846/17 na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej, **którą to karę skazany obecnie odbywa.**

9) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 26 października 2017 roku w sprawie VI K 635/16 na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

10) wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 listopada 2018 roku sprawie II K 1063/18 na karę łączną 1 roku ograniczenia wolności poprzez zobowiązanie go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, oraz zobowiązanie do łożenia alimentów na rzecz córki;

ORZEKA :

I. na podstawie art. 569 §1 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wobec M. N. w sprawach w/w: **VI K 241/14, IV K 635//16 i VI K 846/17** kar pozbawienia wolności wymierza karę łączną 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk i art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres odbywanej kary pozbawienia wolności w sprawie VI K 846/17 od dnia 28 sierpnia 2018 roku;

III. na podstawie art. 569§1 kpk w zw. z art. 85§1 i §2 kk i art. 86§1 i 2 kk łączy kary grzywny orzeczone wyrokami w sprawach : VI K 365/13, VI K 241/14, IX K 15/16 i wymierza karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

IV. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

V. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w wyrokach opisanych w pkt od 2,3,5,7,10 niniejszego wyroku;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. O. kwotę 144 zł (sto czterdzieści cztery złote) powiększoną o należną stawkę podatku Vat tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VII. kosztami postępowania związanymi z wydaniem wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 121/19

UZASADNIENIE

Skazany M. N. zwrócił się o wydanie wyroku łącznego.

(dowód : pismo k. 1)

M. N. został skazany następującymi, prawomocnymi wyrokami :

- 1) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 7 czerwca 2013 roku w sprawie VI K 365/13 na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, gdzie kara grzywny została zamienioną na zstępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) dni;
- 2) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 21 listopada 2013 roku w sprawie VI K 507/13 na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 letni okres próby oraz na podstawie art. 71§1 kk na grzywę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda , oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, która to **kara w całości została wykonana**
- 3) wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 28 października 2014 roku w sprawie VI K 593/14 (obejmującym wyroki w sprawie VI K 365/13 i VI K 507/13) na karę łączną grzywny w wymiarze 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda , oraz łączny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat; **który to wyrok zarządzeniem z dnia 7 września 2015 roku w związku z zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie VI K 507/13 stracił moc;**
- 4) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie VI K 241/14 na karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na 5 letni okres próby oraz na podstawie art. 33§2 kk na grzywę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda oraz nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej i świadczenie pieniężne na cel społeczny, gdzie kara grzywny została zamienioną na zstępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 100 (stu) dni; postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2018 roku zarządzono wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności, zaś postanowieniem z dnia 5 września 2018 roku zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 100 dni w zamian za w/w karę grzywny.
- 5) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 16 stycznia 2015 roku w sprawie VI K 588/14 na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, która to **kara pozbawienia wolności w całości została wykonana;**
- 6) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 2 lutego 2016 roku w sprawie IX K 15/16 na karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda, gdzie kara grzywny została zamienioną na zstępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 13 (trzynastu) dni;
- 7) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 22 września 2016 roku sprawie IV K 598/16 na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności poprzez zobowiązanie go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, która to **kara w całości została wykonana**
- 8) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 24 maja 2018 roku w sprawie VI K 846/17 na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej, **którą to karę skazany obecnie odbywa.**
- 9) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 26 października 2017 roku w sprawie VI K 635/16 na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 10) wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 listopada 2018 roku sprawie II K 1063/18 na karę łączną 1 roku ograniczenia wolności poprzez zobowiązanie go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, oraz zobowiązanie do łożenia alimentów na rzecz córki;

(dowód: karta karna k.28-29)

informacje o pobytach i orzeczeniach k. 83-95;

akta spraw o sygn. II K 1063/18, IX K 15/16, VI K 846/17, VI K 365/13, IV

K 635/16, VI K 241/14, VI K 593/14;

odpisy wyroków k. 41,44,45,47,48,60,63,64,65)

Z informacji administracji ZK w G. wynika, iż od momentu osadzenia go tj. od 7 grudnia 2018 roku nie był karany dyscyplinarnie, zaś był 6 krotnie nagradzany. W stopniu dobrym przestrzega porządku i dyscypliny. W stosunku do przełożonych zachowuje się regulaminowo, zaś w gronie osadzonych funkcjonuje poprawnie.

(dowód : opinia k. 76-77v akt)

Mając na uwadze powyższe, Sąd mógł dokonać analizy w kontekście możliwości orzeczenia kary łącznej jedynie odnośnie orzeczeń wydanych w sprawach : IV K 241/14, IV K 635/16, VI K 846/17 w zakresie kary pozbawienia wolności, oraz w sprawach : VI K 365/13, VI K 241/14 i IX K 15/16 w zakresie kary grzywny albowiem w sprawie IV K 507/13, VI K 588/14 i IV K 598/16 kary zostały już wykonane. Natomiast w sprawie VI K 593/14 wyrok stracił moc, zaś w sprawie II K 1063/18 orzeczono karę ograniczenia wolności (o czym niżej). Zgodnie bowiem z art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są kary lub kary łączne podlegające wykonaniu.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 kpk właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, w sytuacji gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Ze względu na to, że ostatni wyrok skazujący w I instancji wydał Sąd Rejonowy w Toruniu właściwym do orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego będzie właśnie ten Sąd.

Zgodnie z przepisem art. 569 § 1 k.p.k. przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy gdy zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 kk a oskarżony został już prawomocnie skazany co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami.

Warunki orzeczenia kary łącznej przewiduje art. 85 kk zgodnie, z którym jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Stosownie do § 2 art. 85 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w § 1. Konsekwencją tego jest brak możliwość połączenia kary grzywny z inną karą przewidzianą w kodeksie karnym, a więc z pozbawieniem lub ograniczeniem wolności. Grzywnę można połączyć wyłącznie z grzywną. Zgodnie natomiast z art. 87 § 1 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności Sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Kryteria łączenia kar w wyroku łącznym określa art. 86 kk. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy (...).

W realiach niniejszej sprawy wykonaniu podlegają: **kara ograniczenia wolności** wymierzona na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie II K 1063/18 (1 roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym), **kara pozbawienia wolności** wymierzona na mocy wyroku Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie II K 241/14 (kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (zarządzono jednak jej wykonanie postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2018r.) oraz **grzywna** w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda;), **kara pozbawienia wolności** wymierzona na mocy wyroku Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie IV K 635/16 (kara 6 miesięcy pozbawienia wolności), **kara pozbawienia wolności** wymierzona na mocy wyroku Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie VI K 846/17 (kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności) oraz kara **grzywny** wymierzona na mocy wyroku Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie VI K 365/13 (kara 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda), a także kara **grzywny** wymierzona

na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie IX K 15/16 (kara 30 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda). Tym samym ww. wyroki spełniały warunki z art. 85 kk w zakresie możliwości ich połączenia.

Zgodnie z art. 87 § 1 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności Sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Niemniej jednak Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 czerwca 2019 roku w sprawie o sygn. P 20/17 stwierdził, iż art. 87§1 kk w zakresie, w jakim nakłada na sąd **obowiązek połączenia kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności oraz wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności po dokonaniu zamiany kary ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności , jest niezgodny z art. 45 ust.1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.**

Tutejszy Sąd w całości podziela stanowisko Trybunał Konstytucyjnego w tymże zakresie, dlatego też orzekając w przedmiotowej sprawie dokonał jedynie połączenia ze sobą orzeczonych **kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny**, nie łącząc natomiast kary pozbawienia wolności z karą ograniczenia wolności, co byłoby niekorzystne dla skazanego gdyż karę o charakterze wolnościowym zamieniono by na karę o charakterze izolacyjnym.

W stosunku do skazanego kara łączna pozbawienia wolności mogła więc być orzeczona, w granicach **od 2 lat pozbawienia wolności** przy zastosowaniu pełnej absorpcji (tj. od najwyższej z kar) do ich sumy tj. **do 3 lat i 10 miesięcy** pozbawienia wolności.

Zaś kara łączna grzywny mogła być orzeczona, w granicach **od 200 stawek dziennych grzywny** przy zastosowaniu pełnej absorpcji (tj. od najwyższej z kar) do ich sumy tj. **do 330 stawek dziennych grzywny**.

Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zawartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Należy podkreślić, iż w judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie biorąc pod uwagę negatywną – co do sprawcy- przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Zasadę absorpcji stosuje się bowiem , gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem, wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd orzekł wobec skazanego karę łączną w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

W tym miejscu należy zaakcentować, iż zdaniem Sądu w stosunku do skazanego nie zachodzą okoliczności mogące stanowić wystarczającą podstawę do zastosowania całkowitej absorpcji. Redukowanie kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczaniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się sprawca dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar.

W judykaturze podkreśla się, iż na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Pełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem jak wskazano wyżej całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (wyrok SA w Katowicach z 20.05.2008r. II AKa 129/08).

Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach.

Reasumując należy zatem wskazać, iż zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zatem ostatecznie wymierzona skazanemu kara łączna w wysokości 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych jawi się jako kara w wymiarze najbardziej racjonalnym. M. N. był bowiem dotychczas 10 krotnie karany sądownie za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko mieniu, , przeciwko wiarygodności dokumentu, przeciwko życiu i zdrowiu, przeciwko rodzinie i opiece. Należy zauważyć, że na mocy pierwszego z nich wymierzono mu grzywny, na mocy drugiego wyroku wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Mimo powyższego skazany dopuszczał się kolejnych czynów zabronionych przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, co skutkowało kolejnymi skazaniami. W stosunku do M. N. nie zachodzą więc żadne wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby skorzystanie w stosunku do niego z pełnej absorpcji.

Wydając wyrok łączny należy także uwzględnić w zakresie wymiaru kary te wszystkie okoliczności, które zaistniały także po wydaniu wyroków mogące świadczyć o przebiegu procesu resocjalizacji. Z aktualnej informacji administracji ZK w G. wynika, iż skazany od momentu osadzenia go nie był karany dyscyplinarnie. Był 6 krotnie nagradzany. W stopniu dobrym przestrzega porządku i dyscypliny. W stosunku do przełożonych zachowuje się regulaminowo, zaś w gronie osadzonych funkcjonuje poprawnie. Z tych powodów Sąd uznał, iż orzeczony wymiar kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności pomimo, iż można było orzec wyższy wymiar oraz grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych (a więc najniższej) w odpowiedni sposób kształtują karę łączną. Zdaniem Sądu orzeczony wymiar kary łącznej przy zastosowaniu częściowej absorpcji będzie z jednej strony stanowił dla skazanego dostateczną dolegliwość i spełni cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, nie będzie bowiem w odczuciu społecznym postrzegany jako bezzasadne premiowanie wielokrotnych sprawców przestępstw.

Na podstawie art. 577 kpk i art. 63§1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. I wyroku zaliczono skazanemu okres odbywanej kary łącznej w sprawie VI K 846/18 od dnia 28 sierpnia 2018r.

W związku z powyższym, iż kary w sprawie VI K 507/13, VI K 588/14, IV K 598/16, zostały przed wydaniem niniejszego orzeczenia wykonane, zaś kara ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie II K 1063/18 nie podlega łączeniu z karą pozbawienia wolności, natomiast wyrok w sprawie VI K 593/14 stracił moc konieczne było w oparciu o art. 572 kpk umorzenie postępowania w tym zakresie, o czym orzeczono w pkt. V wyroku.

Wyroki zaś podlegające połączeniu w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt. IV wyroku).

O kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu orzeczono w myśl Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

Zaś o kosztach sądowych orzeczono na podstawie z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, iż uiszczenie stosownych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa byłoby względem skazanego niecelowe z uwagi na jego sytuację materialną.